

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק לפרשת נצבים

חלק ד - פרשת ויחי

מיתוק מדבש	וילנא	יום
תקכו	רכב ע"ב	ראשון
תקלא	רכט ע"א	שני
תקלז	רכט ע"ב	שלישי
תקמג	רל ע"א	רביעי
תקמח	רל ע"ב	חמישי
תקנד	רלא ע"א	שישי
תקס	רלא ע"ב	שבת

פרשת כי תבא תשפ"א

עלון מס' 147

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

רבי יהודה שלח את היונה למקום המחבוא של רשב"י

רבי שמעון בן יוחאי, אָזל ליה וערק למדברא דלוד, ואתגניז בחד מערתא, הוא ורבי אלעזר בריה, אתרחיש לון ניסא, ונפק להו חד חרוכא, וחד מעינא דמיא, אכלי מההוא חרוכא, ושתאן מאינון מיין, הוה אליהו זכור לטוב, אתי לון בכל יומא תרי זמני, ואוליף לון, ולא ידע אינש בהו.

יומא חד הוה חפימיא בבי מדרשא שואלין ואמרין, קללות שפתורת פהנים, אינון פנגד בית ראשון, קללות שבמשנה תורה פנגד בית שני וגלות אחרון, בקללות שפתורת פהנים, אית בהו הבטחות וחיבו דקדשא בריה הוא לישראל, דכתיב (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקב וגומר, וכתיב (שם פסוק מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, קללות שבמשנה תורה, לית בהו הבטחות, ולית בהו נחמה כלל, פמה דכתיב בקללות קדמאין, ולא הוה ידעי.

מתוק מדבש

רבי יהודה שלח את היונה למקום המחבוא של רשב"י

רבי שמעון בן יוחאי, אָזל ליה הלך תחילה ונסתתר בבית המדרש, וכשנתחזקה הגזרה וערק למדברא דלוד ברח למדבר לוד, ואתגניז בחד מערתא ונסתתר שם במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בריה, אתרחיש לון ניסא נעשה להם נס, ונפק להו חד חרוכא וחד מעינא דמיא ויצא וצמח להם בפעם אחת אילן אחד של חרוב, ומעיין אחד של מים, אכלי מההוא חרוכא ושתאן מאינון מיין ואכלו מאותו אילן חרוב ושתו מאותם מימי המעיין, וזה היתה אכילתם ושתיתם בששת ימי החול, ובערב שבת נהפך אילן החרוב לאילן תמרים (מדרש תלפיות ענף חרוז), הוה אליהו זכור לטוב, אתי לון בכל יומא תרי זמני ואליהו הנביא ז"ל היה בא אליהם בכל יום שתי פעמים, ואוליף לון ולמד עמהם סתרי תורה, ולא ידע אינש בהו ושום אדם לא ידע את מקומם איפה נסתתרו.

יומא חד הוה חפימיא בבי מדרשא שואלין ואמרין יום אחד שאלו החכמים בבית המדרש, ואמרו קללות שפתורת פהנים שבפרשת בחקותי, אינון פנגד בית ראשון הם היו כנגד בית ראשון, קללות שבמשנה תורה שבפרשת כי תבא, היו פנגד בית שני וגלות אחרון, ויש לשאול כי בקללות שפתורת פהנים, אית בהו הבטחות וחיבו דקדשא בריה הוא לישראל יש בהם הבטחות והוראת אהבת הקב"ה לישראל, דכתיב שנאמר שם וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור והארץ אזכור, וכתיב עוד כתוב שם ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפך בריתי אתם כי אני ה' אלהיהם, אבל קללות שבמשנה תורה, לית בהו הבטחות אין בהם הבטחות, ולית בהו נחמה כלל ואין בהם דברי נחמה כלל, פמה דכתיב בקללות קדמאין כמו שכתוב בקללות הראשונות שבתורת כהנים, ולא הוה ידעי ולא היו יודעים טעם הדבר.

קם רבי יהודה בר אלעאי ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי, ולית מאן דידע מגייה, ואלו ידעי, לית רשו לגלאה ליה.

רבי יוסי בר רבי יהודה, קם יומא חד בצפרא, חמי פל אינון עופין דאינון הוו טאסן, ושפנינא חדא אזלא בתריהו, קם על רגלוי ואמר, שפנינא שפנינא מהימנא מיומי טופנא, דיוקנא דעמא קדישא, לך יאות ולך נאה, זיל ועביד לי שליחותא חדא לבר יוחאי, באתר דאיהו תמן.

אסתחרא ההוא שפנינא וקמת קמיה, פתב פתקא חדא, ואמר מה דאמר, וקמת שפנינא ונטלת בפומיה, ואזלת לגביה דרבי שמעון, ושויאת ליה בכנפיה.

אסתפל רבי שמעון בההוא פתקא, ובכה הוא ורבי אלעזר בריה, ואמר בכינא על פרישותנא מן חבריא, ובכינא על מלין אלין, דלא אתגליין להו, מה יעבדון דרי בתראי, אי ישגיחון בהאי.

מתוק מדבש

אסתחרא ההוא שפנינא וקמת קמיה חזרה אותה היונה לאחוריה ועמדה לפניו, פתב פתקא חדא כתב רבי יוסי פתק אחד, ר"ל שכתב בו את השאלה הנזכרת ששאלו החכמים בבית המדרש, ואמר מה דאמר דהיינו איזה שם, וקמת שפנינא ונטלת בפומיה ועמדה היונה ולקחה את הפתק בפייה, ואזלת לגביה דרבי שמעון והלכה אל רבי שמעון, ושויאת ליה בכנפיה ושמה את הפתק בכנף בגדו.

אסתפל רבי שמעון בההוא פתקא הסתכל רבי שמעון באותו הפתק וקרא את שאלת החכמים, ובכה הוא ורבי אלעזר בריה, ואמר רבי שמעון בכינא על פרישותי והתרחקותי מן החברים, ובכינא על מלין אלין דלא אתגליין להו וגם אני בוכה על אלו הדברים שאין מי שיגלה להם, ר"ל שאין מי מן החכמים שישב להם על שאלתם, ועתה מה יעבדון דרי בתראי מה יעשו הדורות האחרונים, אי ישגיחון בהאי אם יסתכלו ויתבוננו איך שאין להם דברי הבטחה ונחמה בקלות שבמשנה תורה, שהיא כנגד בית שני וגלות האחרון, וח"ו יבואו להתייאש מן הגאולה.

(זהר חדש דף עג ע"א, ובכיאורינו כרך ב עמ' תערכ-תרעד)

וכן כתב הרמב"ן (נפ' נמקוסי כו טו), וז"ל, דע והבן כי האלות האלו ירמזו לגלות ראשון וכו', אבל הברית שבמשנה תורה רמז לגלותינו זו, ולגאולה שנגאל ממנה, עיי"ש.

קם רבי יהודה בר אלעאי בין החכמים ואמר, חבל על גריעותא דבר יוחאי חבל ואוי על חסרונו של בר יוחאי, כי הוא בודאי היה יכול להסביר לנו טעם הדבר, ולית מאן דידע מגייה ועתה אין מי שידוע איפה הוא נמצא, ואלו ידעי ואם היו יודעים, לית רשו לגלאה ליה אין רשות לגלות את מקומו.

וממשיך ואמר רבי יוסי בר רבי יהודה, קם יומא חד בצפרא קם יום אחד בבקר, חמי פל אינון עופין דאינון הוו טאסן וראה כל מיני עופות שהיו פורחות, ושפנינא חדא אזלא בתריהו ויונה אחת הלכה אחריהם, קם על רגלוי ואמר קם על רגליו ואמר שפנינא שפנינא, מהימנא מיומי טופנא יונה יונה שאת נאמנת מימי המבול, דיוקנא דעמא קדישא ואת הצורה של עם הקדוש, כי ישראל נמשלים ליונה (כמזואר נמס' נרכוס דף נג ע"ג), לך יאות ולך נאה לך יפה ולך נאה ללכת בשליחותי, לכן זיל ועביד לי שליחותא חדא לבר יוחאי לכי ועשי לי שליחות אחת לכן יוחאי, באתר דאיהו תמן במקום שהוא שם.

הקב"ה שלח את אליהו להשקיט את דמעות רשב"י

אֲדַהְכִי אֶתָּא אֵלֵיהּ זְכוּר לְטוֹב, וְחָמָא דְבְכִי, אָמַר בְּשְׁלִיחוּתָא אַחְרָא הָוּינָא זְמִין הַשְׁתָּא, וְשִׁדְרְנִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְשַׁכְּכָא דְמַעֲיָךְ, אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, לֹא הָוּה אַצְטְרִיךְ הַשְׁתָּא לְגַלְגְּלָהּ לְצַדִּיקָיָא מְלִין אֵלִין, אָבֵל כֶּף אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא.

בְּקַלְלוֹת קְדָמָיִן אֵית תְּלַתִּין וְתַרְיֵן קְרָאִי, וְכִלְהוּ לְקַבִּיל שְׁבִילֵי דְאוּרִיתָא, בְּקַלְלוֹת בְּתַרְאֵי אֵית בְּהוּ חֲמָשִׁין וְתַלַּת קְרָאִי, לְקַבִּיל פְּרָשִׁיין וְאוּרְחִין דְאוּרִיתָא, בְּגַלוֹת קְדָמָא דְבֵית רֵאשׁוֹן, עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן שְׁבִילִין סְתִימִין דְסַתְרָא, אַתְגְּלִי חוּבְיֵיהוּ, וְאַתְגְּלִי קִיצָא דִילְהוֹן, וְנַחְמָתָא וְאַבְטָחוּתָא דִילְהוֹן, בְּגַלוֹת בְּתַרְאֵה דְבֵית שְׁנִי, עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל חֲמָשִׁין וְתַלַּת פְּרָשִׁיִת אוּרְחִין דְאַתְגְּלִיין, אַסְתִּים חוּבְיֵיהוּ, וְאַסְתִּים קִיצֵייהוּ, וְלֹא כְתִיב בְּהוּ הַבְּטָחוֹת וְנַחְמוֹת.

(דף עג ע"ב) אֲדַהְכִי, עֲבַר חַד רוּחָא וְאַפְרִישׁ לוֹן, וְסָלִיק אֵלֵיהּ גּוּ גְלַגְלָא דְנוּרָא, וְאַשְׁתָּאָר רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְכִי, וְאַדְמוּךְ אִפִּיתְחָא דְמַעְרְתָא, אֲדַהְכִי, אֶתָּא אֵלֵיהּ זְכוּר לְטוֹב, אָמַר,

מתוק מדבש

בְּתַרְאֵי אֵית בְּהוּ חֲמָשִׁין וְתַלַּת קְרָאִי בְּקַלְלוֹת הַאֲחֵרוֹנוֹת יֵשׁ נ"ג פְּסוּקִים, לְקַבִּיל פְּרָשִׁיין וְאוּרְחִין דְאוּרִיתָא כְּנֶגֶד ג' פְּרָשִׁיִת שֶׁהֵם דְרִכִּים שְׁבַתוּרָה, וְהֵנָּה בְּגַלוֹת קְדָמָא דְבֵית רֵאשׁוֹן בְּגַלוֹת הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁגָלוּ מִבֵּית הָרֵאשׁוֹן, עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן שְׁבִילִין סְתִימִין דְסַתְרָא עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל אוֹתָם שְׁבִילִים הַסְתוּמִים שְׁבַסְתַּר, וְלִכְּן לֹא הִיָּה עוֹנֵשׁם גְּדוֹל כֹּל כַּךְ, אַתְגְּלִי חוּבְיֵיהוּ וְנַתְּגַלָּה עוֹנֵם, וְאַתְגְּלִי קִיצָא דִילְהוֹן וְנַתְּגַלָּה הַקֶּץ שֶׁלָּהֶם, וְנַחְמָתָא וְאַבְטָחוּתָא דִילְהוֹן וְנַתְּגַלָּה הַנַּחְמָה וְהַבְּטָחָה שֶׁלָּהֶם, אֲבָל בְּגַלוֹת בְּתַרְאֵה דְבֵית שְׁנִי בְּגַלוֹת הַאֲחֵרוֹנָה שֶׁגָלוּ מִבֵּית שְׁנִי, עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל חֲמָשִׁין וְתַלַּת פְּרָשִׁיִת אוּרְחִין דְאַתְגְּלִיין עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל ג' פְּרָשִׁיִת שְׁבַתוּרָה, שֶׁהֵם הַדְרִכִּים הַגְּלוּיִים שְׁבַתוּרָה, לְפִיכֶךְ הִיָּה עוֹנֵשׁם גְּדוֹל יוֹתֵר, אַסְתִּים חוּבְיֵיהוּ וְנַסְתָּם עוֹנֵם, וְאַסְתִּים קִיצֵייהוּ וְנַסְתָּם זְמַן קִיצָם, וְלֹא כְתִיב בְּהוּ וְלֹא כְתוּב בְּהֵם הַבְּטָחוֹת וְנַחְמוֹת (עֵין מַס' יוֹמָא דְף ט ע"ג).

(דף עג ע"ב) אֲדַהְכִי בְּתוֹךְ כַּךְ שֶׁאֵלֵיהּ אָמַר כֹּל זֶה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, עֲבַר חַד רוּחָא וְאַפְרִישׁ לוֹן עֲבַר רוּחַ אַחַד וְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם, וְסָלִיק אֵלֵיהּ גּוּ גְלַגְלָא דְנוּרָא וְעֵלָה אֵלֵיהּ בְּתוֹךְ גִּלְגַל שֶׁל אֵשׁ, וְאַשְׁתָּאָר רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְכִי וְנִשְׂאָר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצַעַר וּבְכָה עַל שֶׁלֹּא הִשְׁלִים אֵלֵיהּ אֶת דְּבָרָיו, וְאַדְמוּךְ אִפִּיתְחָא דְמַעְרְתָא וְנִרְדַּם בְּפִתַח הַמַּעְרָה, אֲדַהְכִי אֶתָּא אֵלֵיהּ זְכוּר לְטוֹב בְּתוֹךְ כַּךְ בָּא אֵלֵיהּ ז"ל, אָמַר, קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אַתְעַר מִשְׁנַתְךָ הַתְעוּרֵר מִשִּׁנְתְּךָ, זְפָאָה חוּלְקָךְ דְקְדָשָׁא בְרִיךְ

הקב"ה שלח את אליהו להשקיט את דמעות רשב"י

אֲדַהְכִי אֶתָּא אֵלֵיהּ זְכוּר לְטוֹב בְּתוֹךְ כַּךְ בָּא אֵלֵיהּ ז"ל, וְחָמָא דְבְכִי וְרָאָה אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁבוּכָה, אָמַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשְׁלִיחוּתָא אַחְרָא הָוּינָא זְמִין הַשְׁתָּא עֵתָה הֵייתִי מוֹכֵן לְשְׁלִיחוֹת אַחְרָת, וְשִׁדְרְנִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְשַׁכְּכָא דְמַעֲיָךְ וְשִׁלַּחְנִי הַקְּב"ה לְהַשְׁקִיט דְמַעוֹתֶיךָ, אִי רַבִּי, אִי רַבִּי אַהֵה רַבִּי אַהֵה רַבִּי, לֹא הָוּה אַצְטְרִיךְ הַשְׁתָּא לְגַלְגְּלָהּ לְצַדִּיקָיָא מְלִין אֵלִין לֹא הִיָּה צְרִיךְ עֵתָה לְגַלוֹת לְאֵלוֹ הַצְדִּיקִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּן, אָבֵל כֶּף אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא שֶׁאֲבוּא אֵלֶיךָ לְגַלוֹת לְךָ תְּשׁוּבָה עַל שֶׁאַלְתָּם כְּדִלְקָמֵן.

לְהַבִּין מֵאֵמֶר הַבַּא בְּעוֹז"י, נִקְדִּים מֵה שְׁכַתָּב בְּסִפְר תְּפִאֶרַת הַגְּרִשׁוֹנִי (פְּפִד"מ שְׁנַת תַּנְט, פ' וִיחִי, עַל הַזְּהַר כֶּאֱזַן), כִּי הֵגַם שִׁישׁ נ"ד פְּסוּקִים בְּקַלְלוֹת שְׁבַמְשַׁנָּה תוֹרָה, אֲבָל הַפְּסוּק שֶׁל "וְהִי חֵייד תְּלֵאִים לְךָ מִנְּגֵד" שֶׁהוּא הַקְּשָׁה שְׁבַכּוֹלָם, לֹא קָשִׁיב, לְפִי שְׁבוּ נִרְמַז זְמַן הַגְּאוּלָּה (כְּדִלְקָמֵן בְּדַבְרֵי אֵלֵיהּ שְׁבַסוּף הַמֵּאֵמֶר בְּבִיאורֵינוּ עִמ' תַּרְפ), וּפְשׁוּטוֹ מוֹרָה עַל סְתִימַת הַקֶּץ, אֲבָל מְכַל מְקוּם אֵינוֹ קַלְלָה אוֹ בְּרַכָּה, כִּי הַגְּאוּלָּה תְּלוּיָהּ בְּתְשׁוּבָה, וְלִכְּן חֲשִׁיב כֶּאֱזַן רַק נ"ג פְּסוּקִים.

וְאָמַר אֵלֵיהּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּי בְּקַלְלוֹת קְדָמָיִן אֵית תְּלַתִּין וְתַרְיֵן קְרָאִי בְּקַלְלוֹת שְׁבַתוּרָת כְּהַנִּים יֵשׁ ל"ב פְּסוּקִים, וְכִלְהוּ לְקַבִּיל שְׁבִילֵי דְאוּרִיתָא וְכוּלָּם הֵם כְּנֶגֶד הַל"ב שְׁבִילֵי הַתוֹרָה הַיּוֹצֵאִים מִן הַחֲכֵמָה, בְּקַלְלוֹת

קום רפי שמעון אתער משנתך, זפאה חולקך, דקדשא בריך הוא פעי ביקרך, פל הבטחות ונחמות דישראל, בהני קללות פתיבי.

פוק וחי, מלפא דרחים לבריה, ואף על גב דלטייה ואלקיה, רחיימו דמעוי עליה, פד אחזי רוגזא תקיף, פדין רחמנותא עליה. פך קדשא בריך הוא, אף על גב דלייט, מלוי ברחיימו, אתחזיין פאתגלייא לוטיין, ואינון טבוון סגיאן, בגין דאלין קללות ברחיימו הוו, מה דלא הוה פן באינון קדמאין, דכלהו הוו פדינא תקיף, פאלין אית דינא ורחיימו, פאפא דרחים על בריה, ורצועה דמלקיותא נקיט פידיה, עביד נהיימו סגיא, וקלין רברבין, ומלקיותא קלילין ברחמי.

מתוק מדבש

קללות, אבל ואינון טבוון סגיאן הם טובות גדולות, בגין דאלין קללות ברחיימו הוו לפי שאלו הקללות היו באהבה, מה דלא הוה פן באינון קדמאין מה שלא היה כן בקללות הראשונות שכתורת כהנים, דכלהו הוו פדינא תקיף שכולם היו בדין קשה, אבל פאלין אית דינא ורחיימו באלו הקללות שבמשנה תורה יש דין ואהבה, פאפא דרחים על בריה כמו אב האוהב את בנו, ורצועה דמלקיותא נקיט פידיה ומחזיק רצועה בידו להלקותו, עביד נהיימו סגיא ועושה שאגה גדולה, וקלין רברבין וצועק עליו בקולות גדולות, ומלקיותא קלילין ברחמי אבל המכות הם קלות ברחמים.

(זהר חדש דף עג ע"א-ע"ב, ובכיאוריני כרך ב עמ' תרעד-תרעו)

הוא פעי ביקרך אשרי חלקך שהקב"ה רוצה בכבודך. והמשיך אליהו את דבריו ואמר כי פל הבטחות ונחמות דישראל, בהני קללות פתיבי באלו הקללות שבמשנה תורה כתובים ורמוזים כל הבטחות ונחמות של ישראל.

ומפרש ואמר פוק וחי צא וראה, מלפא דרחים לבריה מלך האוהב את בנו, ואף על גב דלטייה ואלקיה אף על פי שקללו והכהו, רחיימו דמעוי עליה אהבת מעיו עליו, פד אחזי רוגזא תקיף וכשמראה רוגז וכעס חזק, פדין רחמנותא עליה אז הרחמנות שלו עליו. פך קדשא בריך הוא כך הקב"ה, אף על גב דלייט אף על פי שקלל, מלוי ברחיימו דבריו הם באהבה, אתחזיין פאתגלייא לוטיין נראים בגלוי שהם

שבח דא שירתא

כמעט רוב בעלי בתים מחזיקים בלימוד התיקונים

זוה דרכן ומנהגם בכל שנה ושנה מן ר"ח אלול עד יוה"כ והטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר, כי כל אדם אשר יחטא הוא פוגם יותר בעשיה באבי"ע שבה, וידוע כי השבעים תיקונים שעשה רבי שמעון בר יוחאי זיע"א כיון שנדרשים יותר בדרך המספר על כן לימודם מתקן בעולם עשיה יותר ששם הוא סוד המספר והחשבון, לכן בימי התשובה הכל רגילים בספר התיקונים.

(בן איש חי בהקדמה לספרו בניהו על תיקו"ז)

פרשת כי תבא תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

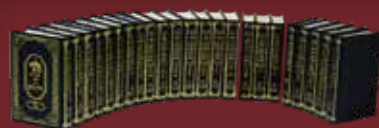
הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט בייס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות: